



Raguenoviny

Zpravodaj č. 2

Sobota 8. 6. 2024

Divadelní FESTIVAL **BEZ ZBYTEČNEJCH ŘEČÍ** Český FEMAD

Neokecávat, neomlouvat a zbytečně nepindat, to dnes umí málokdo. O to cennější je, když se takových lidí sejde celá parta a dají si toto motto do názvu festivalu!

Co je ale vlastně třeba dělat bez zbytečných řečí? Především přispěchat na pomoc. V běžném životě od toho máme kamarády, a na scéně je mnohdy potřebujeme o to víc. Když někde vyrostne palma, někdo to musí zachránit. Když chybí důležitá rekvizita, vždycky se najde duchaplná inspice či bystrý kolega, který ji nenápadně přinese, a vy mu pak na baru koupíte pivo.

Stejně tak se cení kdokoliv, kdo umí bez skrupulí a vytáček přiznat chybu. U herců se tahle vlastnost ještě občas vyskytne, ale režiséři... ti na omlouvání omylů mají zase své herecké svěřence. Také se vám stalo, že na jedné aranžovačce popíšete celý text poznámkami, a na další se dozvíte, že to hraje špatně, protože pan R vám to přece minule říkal jinak? A žádné řeči vám v tuhle chvíli nepomohou...

Zvláštní kapitolou je koitus. My romantici ty řeči k tomu potřebujeme a vůbec nám nepřijdou zbytečné, ale existují zkušení praktici, kteří tvrdí, že mistr přijde a udělá bez keců,

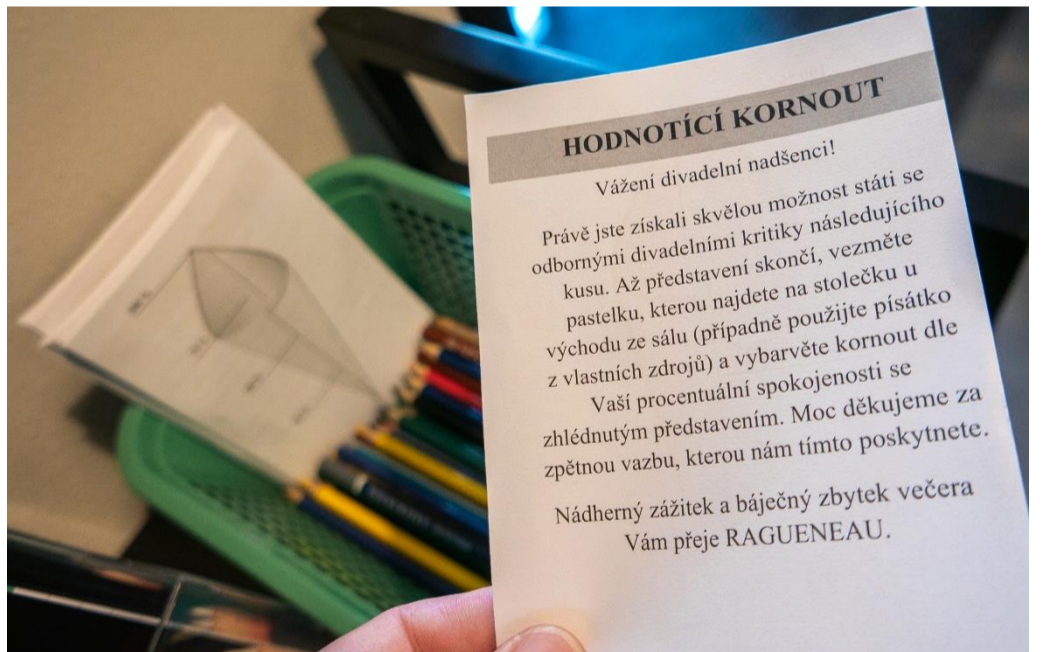
co se od něj očekává. Zkušení divadelníci mně jednou radili, když jsme se s mou hereckou kolegyní pořád neměli k důvěrnějšímu styku na scéně, že to nemám zbytečně okecávat a večer si to spolu máme vyzkoušet naostro. Přiznám se, že jsme si o tom raději dlouho do noci povídali.

Zkušení matadoři také vědí, že pokud se chcete vyhnout problémům, je dobré udělat všechny zadané úkoly bez zbytečných poznámek. Stejně by vám nepomohly, plnění úkolů se tím zbytečně prodlužuje a ušetříte si i nepříjemný výraz vaší drahé.

No, a na závěr tu máme smrt. Zemřít na jevišti s grácií chce také notnou dávku umu. Jistě jste už zažili 5x defibrilovaného umírajícího Romea či Hamleta, a přitom by k uvěřitelnosti a uměleckému prožitku diváka stačilo, kdyby toho při tom ti hrdinové tolik nenakecali.

A jelikož už toho prndání bylo pro dnešek dost, užijte si dnešní představení a veškeré programové změny prosím přijměte BEZ ZBYTEČNEJCH ŘEČÍ. Díky!

(pek&bek)



divadelní soubor RAGUENEAU



PLZEŇSKÝ KRAJ

Město Plzeň

Monika Nováková, Bety Minářů: Dokud se randí (MonAmour)

RECENZE

Ladislava Vrchovského



Monodrama *Dokud se randí* si napsaly samy pro sebe coby jedna herečka a jedna režisérka dvě ženy, které už o životě něco vědí. Jejich společná díla, inscenace v žánru divadla jedné herečky (nebo monodramatu), již byla několikrát poctěna jak cenou za režii pro Betty Minářů, tak cenou za herecký výkon pro Moniku Novákovou.



Představení, kterým byl letošní ročník divadelního festivalu *Bez zbytečných řečí* zahájen, bylo Monikou Novákovou odehráno ve velmi vysoké herecké kvalitě, jak už je řadu let u této herečky obvyklé.

Debata v kruhu po představení se tudíž kvalitou herectví téměř vůbec kriticky nezabývala. Inscenace jako taková však tentokrát probudila hlubší debatu o sounáležitostech spojených se stavbou textu a s režijně dramaturgickou koncepcí.

V první případě se po právu objevily otázky, zda je text psán jako předloha pro stand-up komičku, nebo monodrama pro one woman show. Monika Nováková totiž ve své herecké

kreaci mezi těmito žánry volně a plynule přechází. A je také zcela na místě námitka, že vyšší divácký komfort by přineslo důslednější určení jednoho z obou zmíněných žánrů – byť se takový požadavek zdá být spíše akademickou námitkou než oprávněnou kritickou připomínkou. Je-li vůbec nějaká rezerva v práci režisérky s herečkou, pak ji lze vidět v důslednějším určení situací, ve kterých postava klade otázky sama sobě a sama si také odpovídá, tudíž bourat čtvrtou stěnu v takovém případě je nepotřebné a tedy nežádoucí, a stand-up se nekoná.

Také Jaromírem Hruškou v debatě vyslovený nárok na vyšší dramatickosti jednotlivých scénických obrazů a situací, tak na větší využití klasických stavebních prvků dramatu v celku inscenace je zcela oprávněný.

Ostatním stavebním prvkům inscenace není co dále vytknout. Kostýmní složka je důmyslně propracovaná, stejně tak i oblast světelného designu a hudby. Více pozornosti by snad zasloužila práce s rekvizitou, s prostorem a s načasováním jednotlivých situačních point. Tempu i rytmu představení by také napomohlo výraznější odlišení komediálních a vážných situací ve větší dynamické škále.

Navzdory těmto kritickým připomínkám je však inscenace *Dokud se randí* divadlem vysoce zábavným, i když se zabývá problémem velice vážným: životem osamělé ženy, která stále svobodná a bezdětná ve věku čtyřiceti let touží po manželství i mateřství. Výsledek je dán humorným nadhledem obou spoluautorek a schopností Moniky Novákové dělat si legraci sama ze sebe. Lepší recept na šťastnější život ženy, které už vážně začíná ujíždět životní vlak, snad už ani není možné ženám nabídnout. A muži v hledišti? Ti se mohou zamyslet sami nad sebou, nakolik mají v sobě vlastnosti Monikou úsměvně pranýřované, které ženám brání přemýšlet o nich jako o milovaných partnerech a přijatelných otcích dětí.

Ladislav Vrchovský

Beseda v kruhu

První festivalová Beseda v kruhu proběhla podle hesla „Bez nás nezačnou!“. A tak jako poslední, s lehkým akademickým zpožděním, dorazil do kruhu čerstvě nominovaný moderátor Ladislav Langr, který si tak získal nejen plnou pozornost všech přítomných, ale jistě i náklonost herečky a režisérky z divadla *MonAmour*, které jako pravý rytíř gentleman divadla svezl od ubytování až na debatu. A jak už to nejen v divadelních hrách, ale i v životě bývá, musel za dobrý skutek v zápětí zaplatit – v tomto případě parkovacímu automatu.

Po svém důstojném antré se ihned ujal slova. Role byly rozděleny, a jako první se po demokratické volbě způsobem *kámen, nůžky, papír* ujala slova **Černá žena** Eliška Lehmanová. A hned bylo jasné, že onen vymezený čas tří minut, kdy by měla inscenaci konstruktivně kritizovat, bude vzhledem k viděnému příliš dlouhý. A skutečně zůstal spíše nevyužit. Ve výčtu kritiky zazněly mimo jiné tyto body:

V inscenaci se věnuje pozornost růžovému rybářskému prutu, ale ryba je vytažena černým.

- ✎ Vadilo stěhování štaflí na scéně.
- ✎ Příliš komunikace s diváky – raději méně, ale dotáhnout.
- ✎ Někdy příliš uspěchané.



Zato **Bílý muž** Adam Milka se slova chopil s jistotou a vervou, a vymezený čas naplnil bezzbytku. Poděkoval za představení, které mu jako divákovi přinášelo fajn energii, díky které mu v hledišti bylo dobře. Ocenil, že mu zpočátku nebylo jasné, zda herečka pouze hraje postavu, nebo se jedná o autobiografickou výpověď, ohraničenou jasnou formou

včetně časových posunů. Bavilo jej postupné odhalování hlubších, niternějších otázek, a pocit, že jako divák má možnost představení ovlivnit. Jako divák se stal rovnocenným partnerem.

Jako první padla otázka od Lály na vznik a tvorbu souboru. Ten prozradil, že se jedná o jejich první autorskou inscenaci. Z části je autobiografická, a z části je holou fikcí. Herečka i režisérka tvoří společně.



Řešila se otázka formy inscenace – jakou měrou se jedná o divadlo jednoho herce či o stand up. Petr Svoboda se přiklání k tomu, že by začátek měl být více stand upový. Díky své sebejistotě by tak herečka měla možnost diváka připoutat, a ten by nemusel vůbec přemýšlet o tvaru, který sleduje.

Ladislav Vrchovský ocenil hned dvě věci, které nám nabízený autorský text přináší. Jednak silné, smutné téma samoty ženy, které je zde ovšem pojato s humorem a nadhledem. Zároveň ocenil délku (resp. krátkost) inscenace.

Jaromíru Hruškovi v inscenaci chybí dramatická struktura. Setkáváme se s ní pouze v závěrečné části. Zmínil, že západní autoři jsou zvyklí pracovat s dramatickou situací v průběhu celé inscenace. Zde by pomohly jasné a zřetelné situace, které by umožnily herci „pohyb vpřed přes překážky“, protože dramatické situace vzbuzují zájem. Postavy by také neměly

být jen univerzální, ale i ony mají mít jasné a konkrétní charakteristické vlastnosti.

Ladislav Vrchovský na to navazuje, že inscenaci vnímal jako řadu obrazů, a v každém z nich vidí situace, kdy se „bojí“, a které pak končí malým happyendem.

Petr Svoboda velice pozitivně zhodnotil výkon herečky a vypíchl její schopnost střihů v situacích, přesnou intonaci a velice pěkně zahranou opileckou scénu.

Po této úvodní debatě se v přátelské a pohodové atmosféře začalo ve větší míře zapojovat i širší plénum.

- ✎ Někomu vadilo přemýšlení nad nám neznámým mužem a jeho motivy.
- ✎ vztahu mezi mužem a ženou se pouze mluvilo, chyběl vývoj, proto některé diváky nemusel chytout.
- ✎ Někdy je přílišný humorný nadhled a odstup na škodu a nedovolí divákovi jít s postavou do hloubky.
- ✎ Pro některé muž naopak vůbec nebyl zajímavý a sledovali sebeobětování postavy pro druhé – sebezapření vlastní osobnosti, podvolení se, což dávalo inscenaci nádech boje o vlastní já.
- ✎ Tykání publiku nemusí být vhodné, raději vykání.
- ✎ Temporytmus – občas zbytečně uspěchané.
- ✎ Rekvizity u zdolávání vrcholu příliš nefungují.
- ✎ Upozornění na některá úskalí spojená s komunikací s diváky – např. zbytečné prodlužování reakční doby.
- ✎ Vnímání úskalí při otázkách do publika, u kterých se nečekalo na odpověď. V divácích to může vyvolávat zklamání a nejistotu, co se od nich očekává.

Na závěr debaty ocenil Pavel Hurych schopnost souboru v jednotlivých představeních využívat rozdílné hrací prostory. Zároveň velmi pozitivně vnímal práci při nájezdech hudby a světla. V ideálním případě by měl divák zaznamenat pouze změnu atmosféry, nikoli vnímat přepnutí světla či hudby. To je přípustné pouze u významotvorných věcí, kde je naopak potřeba hudbu či zvuk změnit natvrdo.

Do závěrečného klání o nejlepší ženský herecký výkon byla nominovaná jediná herečka představení, a to Monika Nováková.

(pek&bek)

Rozhovor

Rozhovor s MonAmour, Mnich - Monikou Novákovou (MN) a Bety Minářů (BM)

Máte pěkné jméno souboru. Jak vznikl a kdo je osobně váš "mon amour"?

MN: Po dlouhém hledání. Názvů jsFtme měly spoustu, a nakonec jsme chtěly jít cestou přes naše jména Monika a Alžběta. Vznikla Mona, a najednou tam skočilo MonAmour. V překladu má láska. A je to zároveň naše láska k divadlu. Zároveň je to naše divadelní motto.

Jak vypadá vaše domácí scéna s porovnáním prostoru v Divadle Dialog?

MN a BM (společně): Trošku větší, ne nějak významně, ale určitě prostornější, míň světla, výrazně míň světla. Proto jsme tak skromný, co se týče techniky. Je to klasický kukátko a vesnický sál.

Kolikrát jste již hrály?

MN: Asi pětatřicetkrát.



Bylo toto představení v Dialogu něčím jině?

MN: Myslím, že nic úplně zvláštního se nestalo, všechno tak nějak fungovalo. Problém je trošičku ten koberec, který

mě trápí při přesouvání těch štaflí. Mám strach, že se mi převrátí. Musela jsem se na to tedy víc soustředit.

A jaké bylo publikum?

MN: Z toho jsem byla trošičku rozpačitá. Diváci nabíhali pomaleji, než jsem zvyklá. Možná proto, že se mi zdály vlažnější na začátku ty reakce. Měla jsem trošku přepálený začátek, jak mi bylo vytýkáno na kruhu. Asi jsem se snažila od toho utéct, než jsem se sama vyklidnila a dala jsem si ten prostor. Až pak to začalo fungovat.

BM: Máme totiž takovou teorii: všimly jsme si, že publikum, ve kterém jsou divadelníci, je takové ohleduplnější, a fakt se víc bojí reagovat než to "obyčejné", které do toho jde vždy od začátku naplno. Je to pro nás trochu paradox, že divadelníci jsou vlažnější, snad že mají cosi jako soucit nebo obavy, aby tu Moniku nerozhodili...

MN: Dávají si víc času, aby zjistili si, jestli to fakt myslím vážně, jestli opravdu tu odezvu chci. Už to máme vysledované, ale vždycky mě to překvapí.

Byla pro vás debata ve formě besedního kruhu přínosná?

MN: Pro mě teda je úplná novinka ten bílý a černý. Moc se mi to líbilo. Musím říct, že si do-vedu představit, jak těžké je opravdu **tři** minuty mluvit o něčem a hledat tam nějaké záporny nebo naopak klady, když se vám to nelíbilo.



Nádherně to odstartovalo tu následnou diskuzi. Jinak tenhle formát diskuzí, že se i diváci mů-žou zapojit, známe. V Dačicích to tak funguje běžně. Ne vždycky mají ale diváci odvahu se zapojit.



BM: Ale myslím si, že je fajn, jak lidi sedí v kruhu, že porotci nejsou před nimi, ale že se všichni tak nějak cítí jako rovnocenní diváci. Navíc na "normálních" porotách to pro diváky bývá těžké, když nejdříve mluví porota. Projevit svůj názor, který s porotci třeba úplně neko-responduje, bývá těžké. Tady dává porota (poznámka redakce: moderátor - Lála Langr) pro-stor prvně těm lidem, pakliže mají zájem něco říct, což je fajn. (Pozn. red.: nejedná se o porot-ce, ale lektory. O festivalových oceněních rozhodují delegáti souborů.)



MN: Možná až na ty záporné komentáře. Ba ne. Jen legrace. Právě ty připomínky nás posou-vají. Zvláště ve smyslu scénáře. Chceme si napsat další hru a pracujeme na ní. Takže je pro nás důležité slyšet, jakým chybám, nedostatkům se napříště vyhnout. Abychom to nemusely poslouchat znovu. (Pozn. red.: významné mrknutí).

Český FEMAD - BZŘ se odehrává v Plzni. Je to vaše poprvé nebo naposled? Máte s Plzní nějakou asociaci?

MN: Tak my pravidelně jezdíme přes Plzeň do Kaznějova na národní přehlídku divadel jed-noho herce. Jinak jsem tady jednou byla určitě na tom obrovském náměstí, kde stojí uprostřed nějaký kostel. A jednou jsem byla v pivovaru. Taky mi tu studuje neteř na kolejkách a bydlí tam, kde jsme ubytované během festivalu.

BM: Já mám pocit, že jsem v Plzni poprvé a piju teda plzeň.

A co máte rády bez zbytečných řečí?

BM: Divadlo, ale okolo divadla je vždycky strašných řečí. Pak svíčkovou a perlivé víno.

MN: No, mám nového přítele. Tak toho mám ráda bez řečí. Prostě řeknu a rychle to je.

Lektoři dnešního dne uvádějí

Lektoři mají mimo jiné na starost uvedení „svého“ představení. Sobotními lektory jsou Jaromír Hruška, Jakub Zindulka, Ladislav Langr a Pavel Hurych.

MgA. Jaromír Hruška

režisér



Absolvent DAMU v Praze, oboru režie činoherního divadla. Absolvent kurzů o práci K. S. Stanislavského, M. Čechova i představitelů tzv. ruské divadelní avantgardy, konaných v Moskvě. Jeho studentská režijní práce (inscenace Shakespearova *Mnoho povyku pro nic*) byla prezentována na *Festivalu divadelních škol německy mluvících zemí* v Mnichově. Režiroval 25 celovečerních inscenací autorů světové i české dramatické literatury.

Úpravy dramatických i nedramatických textů si ke svým inscenacím většinou provádí sám. Je autorem série scénářů historických her o nejmocnějším renesančním rodu Rožmberků v rámci prestižního evropského festivalu *Slavnosti pětileté růže*. Dále je autorem i režisérem úspěšných nových původních českých komedií ze současnosti *Hotel Blackout*, *Návrat do Hotelu Blackout*, *Love..., sorry!* a *Sorry..., baby!*. Jako režisér a pedagog působil mj. na státní *Pražské konzervatoři*. Jako asistent režie pracoval na několika inscenacích významného ruského režiséra Sergeje Fedotova. Působil jako dramaturg a zástupce ředitele Městského divadla v Českém Krumlově a dramaturg a produkční Dusíkova divadla v Čáslavi. Jako lektor se účastní řady krajských i celostátních přehlídek a divadelních festivalů.



Lukáš Jeníček: Faust is alive (300 mg kofeinu)

Premiéra 17. ledna 2024,
režie Adam Milka

Téma doktora Fausta se v dějinách umění a literatury, jak dramatické či nedramatické, objevuje zprostředkovaně již od středověku. Vrcholí v klasicistním období J. W. Goethem a M. Bulgakovem. Oborově postihuje umění, filozofii, sociologii i psychologii, a to včetně té klinické i hlubinné. Je celá řada umělců a filozofů, kteří se prostě nemohli „faustovskému“ fenoménu vyhnout.

Touha zpracovat toto téma divadelně je zcela zjevná při pohledu na inscenační tradici, kterou se titul pyšní (v Evropě i u nás). Myslím ty stěžejní interpretace od šedesátých let až po současnost, přeneseně i přímo. Pouhý současný přehled na *i-divadlo.cz* je toho jasným dokladem. Je zbytečné tímto výčtem zatěžovat anonci na inscenaci, kterou uvidíme v Plzni. A proč Faust tolik vzrušuje a zároveň irituje tvůrce? Právě kladením si základních otázek po smyslu lidské existence. Níže uvádím pár těch, které se týkají dané inscenace.

Být či nebýt FAUSTEM ... to je to, oč tu běží! Proč a za jakou cenu uzavřít či neuzavřít smlouvu s MEFISTEM? Zůstat obyčejným neznámým ... nebo se stát bez svého přičinění výjimečným a zbožňovaným? Může opravdový cit, jako je LÁSKA, vyústit v bezbřehou sebelásku? Je-li se mnou dlouhodobě manipulováno, stanu se nevyhnutelně postupem času MANIPULÁTOREM? Zločiny z lásky? Je život PEKLO a Mefisto naším průvodcem v něm? Je cesta do PEKLA skutečně „dlážděna“ dobrými úmysly? Já jsem v pořádku ... to společnost je nemocná?! Existuje zlo bez příčiny? Jak dlouhé zpoždění může mít TREST? Může se HŘÍŠNÍK napravit? Lze se naučit konat DOBRO? Lze se naučit konat ZLO? Lze se naučit LÁSCE? Lze se naučit NENÁVISTI? Přicházím na svět SVOBODNÝ? Odcházím z tohoto světa SVOBODNÝ? Lze SVOBODU ztratit? Lze SVOBODU nabýt? Má SMYSL moje EXISTENCE? Má vůbec SMYSL lidská

EXISTENCE? Mám existovat pro SEBE? Mám existovat pro DRUHÉ? Mají OSTATNÍ existovat pro MNE? Může být PEKLO těch druhých ... mým ŠTĚSTÍM? Může být ŠTĚSTÍ ostatních pro mne PEKLEM? Zbylo vůbec na světě místo pro BOHA?

Tak široké a hluboké je téma archetypálního příběhu doktora Fausta v různých podobách a proměnách času. A to je jen drobná výseč myšlenek a otázek s tímto tématem spojeným.

A právě některými z nich se zabývá inscenace souboru 300 mg kofeinu *Faust Is Alive*. Nějaké nastoluje a otevírá, na některé dokonce odpovídá. Co lze stačit za 65 minut? Dost na to, abychom si Fausta jako diváci odnesli s sebou z představení a mohli o něm, ale především o sobě samých, přemýšlet.



Anotace souboru:

„Jeden večer, celý život, kolik máme příležitostí se rozhodnout o tom, jak bude vypadat náš život? Just do it!

Dokážeme ovlivnit, do koho se zamilujeme? Co když je to špatný člověk?

Co je to zlo, které chce zničit? Co když za to všechno můžeme my? Otázka viny a nevin, otázka pravdivosti lásky, která vznikne za 65 minut a stihne během toho času i skončit.

Inscenace o bezmoci, neschopnosti něco změnit ve svém životě a dnešní společnosti. Máme opravdu takovou moc něco změnit? Dokážeme říct osudu a celému světu "fuck you, беру to do vlastních rukou?"

Inscenace otevírá mnohem více, než je naznačeno v anotaci. Při volbě takto rozsáhlého a vertikálního tématu jsou nevědomé doteky s hloubkou a šíří „faustování“ naprosto logické. Snaha lehce „odtančit“ a „odzpívat“ Fausta příznačně naráží na tíhu a fatálnost příběhu. Obojího jsou si inscenátoři vědomi a napínají všechny své síly k bazálnímu výrazu

a vyznění, které mají na srdci. Mne inscenace oslovila svou upřímností a touhou naplnit určený inscenační koncept daný v základu textem a dramaturgicko-režijní koncepcí. Nakolik se jí to daří, posudte sami!

Inscenační tým: autor: Lukáš Jeníček, úprava a režie: Adam Milka, hudba, texty písní, kostýmy: Tereza Marečková, světla a zvuk: Mefisto.

Hrají: Michaela Čermáková, Tereza Marečková a Jáchym Šíma.

Připomínám, že v loňském roce jsme v podání souboru 300 mg kofeinu mohli již vidět pozoruhodnou inscenaci *Set.Kání*.

Doufám, že si jejich Fausta užijete!

Jaromír Hruška

Jakub Zindulka

Herec, režisér a autor divadelních her.

Herec, režisér a autor divadelních her. Narozen 17. 2. 1966 v Hradci Králové, vyrostl v Brně, kde vystudoval gymnázium. Po absolutoriu Divadelní fakulty AMU v Praze v roce 1988 nastoupil do angažmá v DJKT v Plzni, které ukončil v roce 2016. Od roku 1998 se věnoval režii v divadle *Dialog*, jehož se stal později ředitelem. Má za sebou 45 režii v domovském divadle, ale také pro pražské produkce a například i *Činoherní klub*. Jedna z jeho komedií – *Tchyně na zabití* – je úspěšně uváděna na dvou scénách v Polsku. Jeho nejznámější filmovou rolí je vodník v pohádce *Princezna ze mlejna*.



Petr Kolečko: Zakázané uvolnění (Divadelní spolek Tyl Říčany)

Premiéra 24. 2. 2022, režie David Kulhan

Divadelní spolek *Tyl Říčany* s úctyhodnou historií (první písemná zmínka o činnosti říčanského divadelního spolku pochází již z roku 1850) představuje nastudování hry současného autora Petra Kolečka *Zakázané uvolnění*. V režii Davida Kulhana účinkují Alžběta Fišerová, Michaela Mrázová a Pavlína Burešová.



Petr Kolečko (* 1984), absolvent režie a dramaturgie na pražské DAMU, je autorem 24 her (např. *Britney Goes to Heaven*, *Poker Face*, *Klub autistů*, *Kauza Médeia* a *Jaromír Jágr*, *Kladeňák*) a celé řady televizních a filmových scénářů (např. *Okresní přebor – poslední zápas Pepika Hnátky*, *Bajkeři*, *Lajna*, *Vyšehrad: Seryjál*, *Osada*, *Pálava* a *MOST!*). Mezi léty 2010 a 2012 působil jako dramaturg v *Městském divadle Kladno*. Jako filmový režisér debutoval v roce 2019 komedií ze sportovního prostředí *Přes prsty*.

str. 6

Zakázané uvolnění napsal v době svého působení jako šéf *A studia Rubín*. V režii Daniela Špinara mělo premiéru v září 2012, a udrželo se na repertoáru pět let. V roce 2014 se hra dočkala filmového zpracování v režii Jana Hřebejka.

Základní situace jednoaktové hry – čekání na vysvobození nevěsty unesené během mistrovství světa v ledním hokeji do sportovního baru s nefungujícím televizorem, a tudíž zejícím prázdnou – poskytuje vděčný půdorys pro hoře komediální exkurzi do vnitřního a hodnotového světa tří zúčastněných žen. Čerstvá nevěsta Klára, její kamarádka Iveta a barmanka Vladana tak mohou v jednom prostoru a čase nemilosrdně rozebrat své životy, vztahy, a především muže.

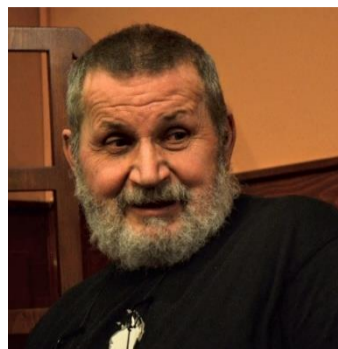


Na 46. ročníku středočeské krajské přehlídky *Wintrův Rakovník* inscenace získala cenu za herecký výkon (Alžběta Fišerová) a čestná uznání za režii a další dva herecké výkony.

Jakub Zindulka

Pavel Hurych

Režisér, scénograf, organizátor, ale hlavně technický mág, pedagog, lektor seminářů a autor skript na téma světlo a zvuk v inscenaci.



Spoluzakladatel *Amatérské divadelní asociace*. Technicky zajišťuje inscenace *Rádobydivadla Klapý*. Jako host úzce spolupracuje s režisérem Jaroslavem Kodešem na inscenacích dalších souborů (např. OS ŽUMPA Nučice – Pavel Kohout: Sex). Také se stará o technické zázemí na regionálních i celostátních přehlídkách včetně Jiráskova Hronova. Inicioval web *divadlo-technika.cz*, na němž se shromažďují informace o vybavenosti hracích prostorů v celé republice. Je ochotným a nezištným poradcem provozovatelům a organizátorům, kteří chtějí technicky vylepšit jakýkoli divadelní prostor, od klubu po kulturní dům. Od roku 2017 je ředitelem *Režijní školy Amatérské divadelní asociace*.



Vendula Borůvková: Modelka XXL (MonAmour)

**Premiéra 20. 9. 2018, obnovená 12. 6. 2022,
režie Bety Minářů**

Modelka XXL (s karanténou v bocích) zdobí divadelní svět už nějakou dobu – letos slaví pět let od počátku svého putování po amatérských jevištích. Původně bylo toto monodrama tvůrčího tandemu herečky Moniky Novákové a režisérky Bety Minářů nazkoušeno jako inscenace dačického souboru *Tyl*. Poté, co se Monika přestěhovala do vesnice s půvabným názvem Mních a Bety začala pracovat v Jindřichově Hradci, stvořily spolek *MonAmour* s oficiálním sídlem v Mnichu, a pod jeho hlavičkou uvádějí nejen *Modelku XXL*, ale také další superúspěšný kousek *Dokud se randí*, který je rovněž na programu letošního Českého FEMADu.

Jen pro přehled: *Modelka XXL* zvítězila v roce 2019 na národní přehlídce divadla jednoho herce v Kaznějově. Odtud získala doporučení na Jiráskův Hronov. Letos se zúčastnila Třeštského divadelního jara, a tam získala nominaci na Krakonošův divadelní podzim (v říjnu ji tedy uvidíme ve Vysokém nad Jizerou). Skvěle napsaná a suverénně odehraná zpráva o trablech prostorově výraznější dámy dojmá a baví nejen ženskou část publika.

Divadlo jednoho herce je velmi specifická herecká disciplína. Ač je na monodrama částí divadelní obce pohlíženo s jistým despektem, jde o plnohodnotný dramatický žánr. Pro herce se jedná o obrovskou výzvu. Je evidentním faktem, že je opravdu hodně lákavé být nepopiratelným solitérem, ale být na jevišti sám nese mnoho nepříjemných úskalí. Každý herec se setkal se situací, kdy text není jaksí v hlavě k nalezení. Když inscenujete drama, musíte počítat s tím, že vám v podobné situaci kolegové ze šlamastiky nepomohou. V daném žánru se v historii vyskytlo mnoho slavných monodramat. Aktuálně na českých jevištích sbírá popularitu Ivan Trojan v inscenaci Petra Zelenky *Žáby*. I amatérská scéna má na poli divadla jednoho herce své hvězdy. Můžeme vzpomenout v únoru zesnulého barda Jirku Hlávku, který exceloval v několika monodramatech. V současnosti je králem národních přehlídek divadla jednoho herce Jarda Střelka.

Nyní se nabízí paralela, že v tom případě je královnou Monika Nováková. Ale toto tvrzení s čistým svědomím použít nemohu. Jen tak. Bez dovětku. Ona je totiž ta královna českého amatérského monodramatu jaksí... dvojhlová. Druhou hlavu tvoří Bety Minářů.



Když se ty dvě dámy před čtrnácti lety divadelně setkaly, na nějaké moc velké přátelství to rozhodně nevypadalo. Ale po společných tvůrčích letech v tradičním divadelním souborovém pojetí začaly spolu zkoušet *Modelku*, a náhle to vypadá, že spolu tyhle dvě divadlu propadlé ženy budou tvořit dlouhodobě.

A že jim jde spolupráce k duhu, se můžete přesvědčit sami v dnešním představení *Modelka XXL*.

Pavel Hurych

Kterak Lála k moderování Besed v kruhu přišel.

Ladislav Langr, jeden z lektorů, měl být i patronem představení Jeppe (Dohráli jsme, Uherské Hradiště). Bohužel, v den zahájení festivalu dorazila zpráva, že soubor nemůže do Plzně přijet, a tak se Lála stal jakýmsi zbytečným lektorem „bez portfeje“. A zbytečný věci, i lidi, my prostě nestrpíme!

A tak ve chvíli, kdy se Láda dozvěděl, že se nedočká svého souboru, dostal nový úkol – stal se moderátorem Besed v kruhu. A jelikož s tím má bohaté zkušenosti z poděbradských FEMADů, již první z besed vedl naprosto profesionálně – bez zbytečných řečí.

(seg)

Ladislav Langr

Novinář, publicista, divadelník, organizátor veřejného života, komunální politik.



Pochází z Poděbrad. Vystudoval Fakultu žurnalistiky Univerzity Karlovy a absolvoval postgraduál *Umělecká kritika* na DAMU Praha. Deset let působil jako redaktor kulturní rubriky a moderátor Československé televize, sedm let učil na VOŠ herecká v Praze moderování a rétoriku, řídil kulturní centra v Poděbradech a v Nymburce a posledních 15 let se profesionálně věnuje komunální politice. Aktuálně je ve funkci prvního místostarosty města Poděbrady. Vydal dosud jediná skripta v ČR věnovaná moderování, je autorem dvou publicistických knih a asi 10

divadelních her. Třicet let je neodmyslitelně spojený s poděbradským *Divadelním spolkem Jiří*, vytvořil novou koncepci divadelního festivalu *FEMAD*, jehož je také ředitelem. V roce 2022 mu byl udělen odznak *Zlatý Tyl* za dlouholetou a všestrannou činnost v amatérském divadle.



Zpravodaj Raguenoviny festivalu *Bez zbytečných řečí – Český FEMAD*

Redakce: Michaela Seghmanová (seg), Vendula Melíšková (wen), David Skrbek (bek), Martin Šípek (pek), (pek&bek), Jiří Poš (pos)
Fotografie z festivalového dne: Dušan Bělohradský

Program přehlídky

Pátek 7. června 2024

- 14:00 MonAmour
Monika Nováková, Bety Minářů:
Dokud se randí (od 13 let)
- 16:00 *Beseda v kruhu (Dokud se randí)*
- 17:30 Divadelní spolek Pípa platí
Francis Veber: Blbec k večeři
(od 10 let)
- 20:30 exLudvíci
Roman Miler: Rychlorande
aneb To nevymyslíš! (od 4 let)

Sobota 8. června 2024

- 9:30 *Beseda v kruhu (Blbec k večeři)*
- 10:30 *Beseda v kruhu (Rychlorande)*
- 11:30 300 mg kofeinu
Lukáš Jeníček: Faust is alive
(od 15 let)
- 13:30 *Beseda v kruhu (Faust Is Alive)*
- 14:30 Divadelní spolek Tyl Říčany
Petr Kolečko:
Zakázané uvolnění (od 12 let)
- 16:30 *Beseda v kruhu*
(Zakázané uvolnění)
- 17:30 ~~Dohráli jsme~~
Hana Nemravová: Jeppe
(bez omezení věku)
ZRUŠENO
BUDE NÁHRADNÍ PROGRAM
- 19:30 *Beseda v kruhu (Jeppe)*
- 20:30 MonAmour
Vendula Borůvková:
Modelka XXL (od 13 let)

Neděle 9. června 2024

- 9:00 *Beseda v kruhu (Modelka XXL)*
- 10:00 Bechyňský divadelní spolek
LUŽNICE
Viliam Klimáček:
Kdo se bojí Beatles (od 15 let)
- 13:00 *Beseda v kruhu*
(Kdo se bojí Beatles)
- 14:00 Vozichet - Ruda Hancvencl
Ruda Hancvencl:
Hvězdné dálky (od 8 let)
- 14:45 Vozichet - Ruda Hancvencl
Ruda Hancvencl:
Karmen (od 10 let)
- 15:30 **Ragueneau:**
Závěrečné resumé festivalu
(Jak na Hronov)

Všechna představení se konají
v Divadle Dialog,
Smetanovy sady 344/9, Plzeň
Besedy v kruhu se konají
v Galerii Paletka, Husova 285/2